

„Příběh, z něhož vám naskočí husí kůže.“
– Simone St. James, autorka bestselleru *Zlomené duše*

Jennifer McMAHON

AUTORKA BESTSELLERU *ZIMNÍ LIDÉ*

duchařský
horor

TAJEMSTVÍ PRAMENŮ

TAJEMSTVÍ
PRAMENŮ

Copyright © 2021 by Jennifer McMahon

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Přemysl David, 2022

Cover © Anna Dorfman, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2568-7 (pdf)

Jennifer
McMAHON

TAJEMSTVÍ
PRAMENŮ

FOBOS

Všem, na které tak trochu padne strach, když plavou
v hluboké, temné vodě. Říkáte si, že tam dole nic není,
ale něco tam přece jen je. Vždycky.

V temné vodě, v hlubinách
ona čeká, nezná strach
Sama, bledá, nech ji spát,
nebo najde si tě, v ruce chlad
Její hlásek sladký, vábivý
stane se ti osudný
Jak větřík lehce pošeptá
ti ona slůvka prostičká:
Poplav se mnou!

— Říkanka dětí z vermontského Brandenburgu,
kolem roku 1900

prolog

18. července 2000

„Mrtví neznají strach,“ řekla Lexie.

Šlapaly jsme vodu, rty modré, zuby nám drkotaly.

Sestra na sobě měla nové, nebesky modré bikiny, já měla jeden z kousků, které jsem po ní podědila. Látka byla silně opotřebená, místy úplně průsvitná.

„Zahrajem si na mrtvoly. Celou dobu necháme otevřeny oči. Ať se děje, co se děje.“ Tvářila se smrtelně vážně. „Slibuješ? Slibuješ, že je nezavřeš?“

Přikývla jsem.

„I když uvidíš Ritu?“ zeptala se.

„Sklapni, Lex.“

„Je přece tam dole. Čeká na nás.“

„Sklapni!“ Odplavala jsem od ní pryč, ke kraji jezírka.

Zasmála se a zavrtěla hlavou. „Nebuď takovej srab.“ Pak jako by se najednou cítila špatně, možná se jí mě zželelo. Došlo jí, že mi je teprve devět. Zvedla ruku a vztyčila ukazováček. „Poplav,“ zavolala. Vrátila jsem se k ní, natáhla se, zkrřížila svůj prst s jejím. „Iksandy,“ pronesla.

„Navždycky,“ doplnila jsem. Potom jsme prsty pevně zaklesly do sebe a zase se pustily.

„Pokud si přijde pro jednu z nás, bude muset odejít s náma oběma,“ řekla Lexie.

„Lex!“

„Tak na tři,“ pokračovala. „Jedna. Dva. Oči nech otevřený, Jax. Poznám, že švindluješ.“

Zhluboka jsem se nadechla.

„Tři!“

Ponořily jsme se a splývaly na hladině, obklopeny temnou vodou jako dvojčata v lůně matky.



Babiččino jezírko mělo sedm krát patnáct metrů a jeho okraj byl obložený žulou. Štěrbinami mezi mokřými, šedivými kameny prorůstal mech. Na stranách jej řasy zbarvovaly do zelena. Protože sem voda přitékala rovnou z pramene, nepotřebovali jsme čerpadlo, jen na druhém konci jezírka byla výpust, kterou se voda sváděla do kamenného žlabu, jenž si razil cestu napříč pozemkem a nakonec dolů do potoka, ústícího do řeky. Podél krajů rostly vodní rostliny, které přilnávaly ke kameni a splývaly na vodě spolu se mnou a Lexie. Když už byly moc husté, babi je vykoplá. Nějaký čas v jezírku chovala pstruhy a říkala, že udržují vodu čistou a bez hmyzu. Sestra to jezírko milovala. Já ho nesnášela. Voda v něm byla černá – tak tmavá, že když jste v ní kopali nohama, ani jste je neviděli. Páchla zatuchlinou a sírou a chutnala po ohořelých zápalkách a rzi. Byla chladnější než ledová koupel, do níž mě jednou ponořila matka, když moje horečka vystoupala příliš vysoko. Ta voda z vás vysála vzduch, ochromila údy, kůži zanechala rudou a rty modré. Pokaždé, když jsme z ní vylezly, opravdu jsme vypadaly jako mrtvoly, na které jsme si hrály.

Lexie a já jsme trávily každé léto s babi na Vrabčím vrchu, ve vesničce jménem Brandenburg ve Vermontu. Jeli jsme tam tři hodiny, měli jsme ale pocit, jako bychom se přesouvali na druhý konec světa. Vyráželi jsme sem z našeho bezvýrazného ranče na předměstí Massachusetts, jenž byl součástí veliké

mřížky rovnocenně bezvýrazných domů s pozemkem jako dlaň a při troše štěstí i garáží. Vrabčí vrch bylo temné, rozlehlé sídlo dýchající vlhkostí, postavené z kamene a ručně tesaných trámů. Všude se prodíral letitý porost břechťanu. V čele domu bylo půlkruhové okno připomínající oko a vzadu se zvedaly dva obrovité kopce poseté stromy. Máma a Ted tady s námi tu a tam trávili prodloužený víkend, ale většinou jsme zde pobývaly jen my tři. Babi se na naše návštěvy těšila celý rok. Byla „ve svém velkém starém domě chudinka docela sama“. Tak to říkala máma.

A tak se naše léto točilo kolem návštěv babičky – a jezírka. Na koupání v něm měla babi spoustu pravidel: Do jezírka jsme nemohly jít, pokud nebyla doma. Nikdy jsme do něj nesměly samy. Nejpozději po každé půlhodině jsme si musely dát pauzu na ohřátí. A nikdy, za žádných okolností, jsme se nesměly koupat v noci. „Je to příliš nebezpečné,“ zdůrazňovala. Jako by cítila potřebu nás varovat – dost na tom, co se stalo tetě Ritě, mámině malé sestřičce, která se v pouhých sedmi letech utopila.

Jak jsem tak při hře na mrtvolky zadržovala dech po boku své sestry, představila jsem si to: malé děvče plovoucí na hladině, vějíř vlasů kolem ní, zamotaná ve vodních rostlinách. Dívka, která nestačila dospět. Věděla jsem, že právě Rita byla tím důvodem, proč babi nikdy nesměla vidět, jak hrajeme na mrtvolky. Jedinkrát nás nachytala, jak splýváme s hlavou pod vodou, a vyhnala nás ven, celá roztřesená a vyděšená. Lexie jí vysvětlovala, že si jen hrajeme, kdo déle zadrží dech, ale babi hned vyhlásila nové pravidlo: Nikdy, za žádných okolností, už nesmíme provést něco tak morbidního, jinak nás z jezírka vykáže nadobro.

Věděly jsme, že bychom neměly, ale Lexie tu hru měla nejradši a vždycky v ní byla nejlepší. Hrály jsme ji jen tehdy, když byla babi zaručeně v obýváku a koukala na své odpolední

pořady v televizi, a tak nás nemohla nacytat. Ale i tak, představa, že nás uvidí, tomu celému dodávala nádech opravdového nebezpečí. Babi se naštvála jen málokdy. Když k tomu ale došlo, bylo to jako letní bouřka, která otrásala celým domem až k samotným základům a před kterou jste se snažili schovat pod peřinu a modlili se, aby už byla pryč.

Babi na Vrabčím vrchu vyrostla. Vdávala se tu, pod velkým baldachýnem postaveným za domem. Také se jí tu, v ložnici v patře, za přítomnosti místní porodní asistentky, narodily děti, tři zdravé holčičky. Každý den plavala v jezírku, v zimě se v něm dokonce i otužovala. Vysekala si díru do ledu, velkou tak akorát, aby jí vzlouzla do vody. Svlékla si bundu a lyžařské kalhoty, zpod nichž vykourly puntíkové plavky. Pak se nohama napřed spustila do vody, až jí jako tuleňovi čouhala jen hlava. Tvrdila, že jí to udržuje mladou a dodává elán. V mých očích byla babi silná a nebojácná, ale Lexie mi jednou prozradila, že má nemoc zvanou agorafobie.

„Nezdá se mi nemocná,“ namítla jsem. Ten název zněl jako nějaká strašidelná věc z filmů, které jsem měla zakázané.

„Tahle nemoc není vidět, ty trubko,“ odsekla Lexie. „Vím to od tety Diane.“

Lexie měla pravdu. Babi skoro nikdy nevycházela z domu, nikdy se nenaučila řídit, jídlo si nechala dovážet. Byla drsnák, který si jen tak v lednu vysekal díru do ledu a šel si zaplavat. O to těžší pro mě bylo pochopit, že je uvězněna ve své vlastní mysli.



Splyvaly jsme na hladině obličejem dolů. Lexie nám měřila čas na parádních potápěčských hodinkách, které dostala k narozeninám. Já jsem doposud dokázala zadržet dech nejdéle na minutu a dvanáct vteřin. Lexie zvládla až dvě minuty. Byla

jako ryba, sestřička moje. Někdy jsem měla pocit, že má žábry, o kterých ví jen ona. Zato já byla tvor suchozemský a vždycky, když jsem byla ve vodě a nehýbala se, mi hned byla zima a mé srdce jako by se utrhlo ze řetězu. Jako bych se ztratila v čase.

Neměla jsem ponětí, jak dlouho už jsme ponořené, a vložně silou vůle jsem se hned nevrhla ke břehu a nevylezla ven. Oči jsem nechala otevřené. Pátrala jsem ve tmě a čekala, odkud se vynoří Rita: záblesk její bílé noční košile a bledá ruka napřahující se z hlubin.

Ze starých fotek jsem věděla, že Rita byla drobné děvčátko s tmavými vlasy a jasně modrýma očima. Na rozdíl od svých dvou starších sester byla nerada středem pozornosti. A taky jsem věděla, že hrozně ráda četla. S Lexie jsme našly knihy, které si podepsala: Šarlotina pavučinka, Domeček v prérii, Karlík a továrna na čokoládu, dětské knížky na pokračování. Deskovka, kterou jsme tu nejraději hrávaly, byla hadi a žebříky, protože na vnitřní straně krabice bylo velkými tiskacími písmeny napsáno Ritino jméno, spolu s obrázkem hada a malého děvčete v šatech – Ritiny imaginární kamarádky Marthy. Kdykoliv jsme našly nějaký předmět s jejím jménem, lámaly jsme si hlavu nad tím, proč Rita tehdy uprostřed noci šla k jezírku. Jestli to byla máma, babi, nebo teta Diane, kdo následující ráno našel její tělo na hladině. Sestra mě s velkou oblibou trýznila smyšlenými příběhy o Ritě. „Pořád je tu. Žije v jezírku. Copak's ji tam dole neviděla? Když pod vodou otevřeš oči? Žije v jezírku, ale občas z něj vychází.“

Představila jsem si to. Maličká Rita, celá bledá, tmavé vlasy nacucané vodou, vylézá z jezírka, oči upřené na dům, v němž si ostatní děti hrají s jejími hračkami a čtou si v jejích knížkách.

„Poslouchej,“ šeptala Lexie, když se pozdě v noci vkradla do mého pokoje a zavrtala se ke mně pod peřinu. „Slyšíš to čvachtání? To je Rita. Jde si pro tebe. Pro nás obě.“



Znecitlivěly mi prsty na nohou i rukou. Plíce se dožadovaly vzduchu. Srdce mi bušilo v hrudi, ale já vydržela, oči stále otevřené.

A tak jsme splývaly. Jen já a má sestra.

Dvě mrtvé dívky, bok po boku, jejich těla do sebe tu a tam narazí.

Samotné, a přece spolu.

kapitola první

14. června 2019

„Tak jak to jde ve škole, Declane?“ zeptala jsem se.

Declan se hrbil nad výkresem, na němž pracoval posledních dvacet minut, a zdálo se, že mě vůbec neslyšel.

Na ten den byl objednaný jako poslední. Předchozím klientem byla čtrnáctiletá dívka s posttraumatickým stresovým syndromem. Pokaždé, když jsem poslouchala, jak podrobně líčí své trápení, jsem se cítila, jako by mi někdo rval vnitřnosti z těla. Obvykle jsem dbala na to, aby právě ona byla posledním klientem, protože poté, co jsem se ji hodinu snažila nasměrovat k úspěšnému zvládnutí traumatu a vštípit jí zvládací mechanismy, jsem odcházela vyčerpaná, bylo mi zle od žaludku a bolela mě hlava. Tento týden ale byl obzvláště výživný – příliš moc dětí a příliš málo času –, takže jsem si Declana naplánovala na konec dne. Poslední dobou to s ním šlo tak dobře, že jsem se na naše sezení vlastně těšila.

S Declanem jsme se vídali už skoro osm měsíců. První tři jen seděl a kreslil a na všechny mé otázky reagoval jednoslabičnými odpověďmi. Potom, ve čtvrtém měsíci, se však prolomily ledy. Rozpovídal se. Nakreslil obrázek ptačího hnízda. Ležela v něm tři modrá vajíčka, ale také jedno menší, hnědě kropenaté.

„Drozdí vajíčka?“ zeptala jsem se a ukázala na ta modrá. Přikývl.

„Ale co toto hnědé?“

„To je kukaččí,“ odpověděl. „Kukačky si nestaví vlastní hnízda. Samičky kladou vajíčka do hnízd jiných ptáků.“

„Opravdu?“ podivila jsem se. „Co se stane, až se vylíhne?“

„Drozdice o něj pečuje. Bere ho jako všechny ostatní. Jenže ono není jako ostatní.“

To vyústilo v debatu o tom, jaké to asi je být jiný, nezapadat. Declan miloval zvířata a měl encyklopedické znalosti o jejich životě. Tento poznatek jsem začala využívat jako odrazový můstek k našim rozhovorům – postupně jsem si do polic v kanceláři dokonce přidala knihy o přírodě a různé příručky, které jsme si spolu prohlíželi. Brzy se mi svěřil, že od nich odešel otec a jak mu v této věci matka neustále lhala. Říkala, že se každým dnem vrátí, jindy zase prý volal, ptal se na Declana a říkal, jak moc mu syn chybí. „To je všechno jen hromada hloupých lží,“ dodal Declan. „Pořád vykládá takové bláznivé historky, přitom vím, že je to jinak. Myslí si, že mě chrání, ale ve skutečnosti mi jenom lže.“

Nakonec jsem si u Declana vysloužila důvěru, probírali jsme spolu věci, které s nikým jiným sdílet nedokázal. Dnes jsme ale podle všeho byli zpátky na začátku.

Snažila jsem se uvolnit ramena, nevnímat úpornou bolest hlavy a soustředit se na to, co se asi zrovna honí v hlavě tomu chlapci, který sedí u stolku v mé kanceláři a nepokrytě mi dává najevo, že jsem pro něj vzduch. Výkres byl místy pomačkaný a navlhlý od potíci se ruky. Modrou voskovkou zuřivě vyrýval jakousi rozvířenou smršť. Zkoumala jsem jeho výraz a řeč těla. Tmavé vlasy měl úplně rozčuchané. Dýchal rychle a mělce. Voskovka se mu zlomila. Sebral obě poloviny, sevřel je v pěsti a vši silou čmáral dál.

„Stalo se něco ve škole?“ zajímala jsem se. „Nebo doma? Chceš se mi s něčím svěřit?“ Cítila jsem bodavou bolest v levém oku. Trnuly mi zuby. Od dvanácti jsem trpěla na

migrény a zjistila jsem, že je lze přežít snad jen, když zalezete někam do tmy a ticha. To ale momentálně nešlo.

Declanovi bylo devět let. Za poslední rok vystřídal tři školy, až se nám nakonec podařilo najít takovou, která, jak se zdálo, bude vyhovovat jeho potřebám – byla malá, alternativní a její osnovy se opíraly především o přírodu, již tolik miloval. S jeho matkou jsme udělaly skoro nemožné, aby ho na školu vzali. Setkaly jsme se s ředitelem a výchovným poradcem a přemluvily je, aby to s ním zkusili. Declan vypadal spokojeně. Dobře se učil a zapadl mezi ostatní. Výuka probíhala částečně venku – škola měla k dispozici přírodní komunitní centrum, zahrady a rybník. Od jiker tu chovali vlastní pstruhy – Declan mi o nich na našich sezeních podával týdenní hlášení. Pomalu se blížil den D, vypuštění pstruhů do rybníka, na který škola uspořádala velkou oslavu. Declan byl šťastím bez sebe: rybky, které pozoroval od samého vylíhnutí, byly připraveny opustit nádrž.

Zkusila jsem to jinak. „Jak se daří pstruhům?“

Teď čmáral ještě divočeji, oči upřené na papír. „Měl jsem sen. O nich. Zlý sen.“

„Ano?“ zavěťřila jsem příležitost. „Povíš mi o tom víc?“

Zamračil se a zatvrzele hleděl na zběsilé klikyháky. „Nebyli, kým se zdáli být.“

Nadechla jsem se a promnula si levé oko, které mezitím začalo slzet. „Kdo? Ti pstruzi?“

Přikývl. „Byli něčím jiným. Proměnili se v něco jiného.“

„V co se proměnili?“

Neodpověděl. Jen našpulil rty.

„Sny někdy bývají děsivé,“ dostala jsem ze sebe. „Ale jsou to jen sny, Declane. Do skutečného života ti nevstoupí, neboj.“

Podíval se mi do očí. „Slibujete?“

„Slibuju,“ ujistila jsem ho. „U tebe ve škole jsou to taky pořád ti stejní nádherní pstruzi jako vždycky, nebo ne?“

Vzhlédl a pousmál se. „Ano,“ řekl. „To jsou.“

„A příští týden je vypustíte do rybníka, že?“

Přikývl a začal schovávat voskovky. Vzal výkres, zmačkal ho a vyhodil do koše.

„Jsi smutný z toho, že je necháte jít? Dělá ti to starosti?“

Na minutu se zamyslel. „Ne. Je čas. Patří na svobodu, ne do nádrže.“

„Navíc je pořád budeš moct vídat,“ dodala jsem. „Budou v rybníku. Můžeš za nimi přijít, kdykoliv se ti zachce.“

Přikývl. „Slečna Evansová říká, že je můžeme i chytit do sítě, když budeme chtít, ale podle mě to nebude tak snadné, co myslíte? Já být jednou z těch ryb, nenechám se už nikdy chytit.“

Po zbytek sezení nadšeně mluvil o všem, co se chystá na poslední školní týden: vypuštění pstruhů, piknik, exkurze do přírodovědného muzea. Když odešel, potvrdila jsem si s jeho mámou termín na příští pátek.

„Užij si poslední týden školy,“ popřála jsem mu.

Před odchodem z kanceláře jsem vytáhla obrázek z koše. Rozložila jsem papír a uhladila ho. Bylo na něm nakreslené cosi, co vypadalo jako rozbouřené moře a v něm velké tmavé ryby. Že by pstruzi? Ta jeho noční můra? Měly černé oči, rozevřené tlamy se špičatými zuby, některé dokonce dlouhá chapadla. A s nimi pod vodou byla drobná postavička. Klesala do hlubin, stahována těmi chapadly. Topila se. Byl to on?

Podívala jsem se pozorněji. Ne. To není malý chlapec s tmavými vlasy a tmavýma očima.

Toto byla žena s dlouhými černými vlasy, bílou košilí a šedivými kalhotami.

Byla jsem to já.

Odemkla jsem dveře své garsonky a pomohla si rameny, abych je vůbec otevřela. Moje brašna byla celá vyboulená, kolik pracovních složek jsem v ní krom počítače měla. Položila jsem ji na podlahu a vyřídila jako první to, co nepočká: nalila jsem si poctivou sklenku vína a vzala tři ibuprofeny. Dala jsem si první doušek na posilněnou a přesunula se k posteli. Svlékla jsem ze sebe oblečení psychologky a natáhla si tepláky a triko They Might Be Giants. Koupil mi ho bývalý přítel Phil. Rád vyrážel na nejrůznější akce – na koncerty, do divadla, na basketbal, zatímco mně stačilo být doma a koukat na Netflix. Jenže Phil byl přesvědčený, že vyjít si občas na regulérní rande není žádná výstřednost. To tak prý páry dělají. A tak jsem nakonec souhlasila. Phil už byl dávno minulostí, ale triko bylo pořád v kurzu.

Když jsem se uvelebila na pohovce a s úlevou si opřela hlavu, vybavila jsem si Declanova slova: *Nebyli, kým se zdáli být*. A ten obrázek. V duchu jsem si poznamenala, že mám v pondělí zavolat do školy a zeptat se jeho učitelky, slečny Evansové, jestli si nevšimla nějakých změn v jeho chování.

Má práce byla někdy pekelně stresující, našly se ale i dobré dny. A právě v ony dobré dny – když došlo k průlomům a kukačka nebyla jen kukačka nebo když do mé kanceláře vešla holčička a celá rozzářená mi řekla, že vyzkoušela techniky, které jsme se spolu učily, aby dokázala zvládnout panické záchvaty ve škole – mi všechno zase dávalo smysl. Přestože jsem soukromou praxi ještě neprovozovala ani rok, můj harmonogram stále praskal ve švech. Dokonce jsem si vedla čekací listinu. Nedostatek znevýhodněných dětí bohužel opravdu nehrozil. Tíhla jsem k těm náročnějším případům – k dětem, nad nimiž už všichni ostatní zlomili hůl. Na bakaláře jsem si zvolila psychologii a po škole několik let pracovala v komunitním centru duševního zdraví. Pak jsem se rozhodla dodělat si magistra v oboru sociální práce. Studovala jsem při práci na plný

úvazek, chodila na večerní kurzy, po víkendech četla a psala. Odjakživa jsem se zaměřovala na děti.

Nepotřebovala jsem detektiva, abych se dopátrala odpovědi na otázku, proč jsem si vybrala tento směr kariéry. Ráda na to poukazovala i má terapeutka Barbara: „Nikdy jste se nevyrovnala se skutečností, že jste nedokázala pomoci své sestře, když u ní nastaly zdravotní potíže. Nezachránila jste ji, proto se teď snažíte zachránit všechny ty další děti.“ K Barbaře jsem začala chodit během bakalářského studia a bylo mi jasné, že se v sobě nevyznám ani zdaleka tak dobře, jako se ve mně vyznala ona – není divu, vždyť jsem svou pečlivě vypilovanou schopnost pozorování a vhledu sama na sebe uplatňovala jen zřídka. Dospěla jsem k názoru, že je mnohem užitečnější šetřit si ji pro klienty.

Otevřela jsem oči, hltla si vína a všimla si, že bliká záznamník. Devět nových vzkazů. Žaludek mi udělal kotrmelec.

Aniž bych spustila přehrávání, věděla jsem naprosto přesně, kdo volal: Lexie. A to, že volala tolikrát, znamenalo jediné: zase vysadila léky. Když vysadila léky, zapomněla, že spolu nemluvíme. Že jsme se od sebe odstříhly.

Vtom telefon zazvonil znovu – podesáté. Natáhla jsem k němu ruku – vedl mě jakýsi hluboce zakořeněný instinkt, potřeba být ve spojení se sestrou. Pak jsem se ale zastavila.

„Jax? Jax!“ křičela do sluchátka. „Měření mluví jasně. Prostě věda! Vědecká metoda, sakra. Vytvořte si hypotézu. Ověřte hypotézu.“

Celé měsíce jsem o Lexie vůbec nevěděla, pak jí zase zničehonic bylo moc. Jako by najednou prozřela: Ahá, já mám ségru. Asi bych jí měla brknout a říct něco fakt tajemného.

Pravdou bylo, že jsme spolu za poslední asi rok skoro nemluvily, vlastně od doby, co babi umřela – na infarkt, v Arizoně, kam se vydala na první dovolenou v životě – a odkázala většinu svých úspor Lexie, stejně jako onen veliký

dům, Vrabčí vrch, místo, jež jsme jako děti tak milovaly a snily o tom, že v něm jednoho dne budeme spolu bydlet. Část peněz dostala i teta Diane, ačkoliv na tom byla finančně dobře a nepotřebovala je. Na mě, která měla hromadu studentských půjček, patnáct let staré auto a mrňavý bytček na druhém konci země, zbyla dědečkova stará sbírka mincí a pár knih v prvním vydání. A nic z toho, jak se brzy ukázalo, nemělo valnou hodnotu. Bylo ode mě neskutečně malicherné dělat našťvanou a ublíženou jen proto, že na mě zapomněli v závěti. Sestru měli odjakživa všichni rádi. Věděla jsem to, ale nemohla jsem si pomoci. Unavovalo a štválo mě tvářit se, že se nic neděje. Přestala jsem Lexie volat. Všeomně jsem se vykrucovala, jen abych nemusela do toho domu, který teď byl její. Spoléhala jsem na tetu Diane, která mi dávala zprávy o tom, jak se Lexie tam v Brandenburgu daří. Barbara mi kladla na srdce, abych si vymezila hranice a držela si od sestry odstup. Řekla mi, že odstup od sestry je to nejlepší, k čemu jsem se za poslední roky odhodlala. Že to bude přínosné pro Lexie i pro mě. „Lexie se musí naučit větší samostatnosti a tím, že se jí neustále snažíte pomáhat, jí v konečném důsledku nepomůžete. A vy, Jackie, se zase musíte soustředit na svůj vlastní život a jeho kvalitu. Musíte najít sebe samu, mimo dosah sestry.“

I tak mi nepřišlo správné telefon nezvednout. Část mého já po něm chtěla sáhnout a znovu navázat kontakt s Lexie, omluvit se za to, jaká sestra na baterky jsem za poslední rok byla. Říct jí, že jsem udělala obrovskou chybu.

„Přes padesát metrů!“ křičela Lex překotně a zuřivě, zatímco jsem vsedě usrkávala víno.

„Včera sedm, dneska přes padesát,“ naléhala Lex, téměř bez sebe rozčilením. „Ježiš, Jax, musíš mi zavolat. Anebo ne, sedni na letadlo a přileť sem. To musíš vidět. Prosím, Jax! Nikdo jiný to nepochopí, jedině ty!“

Típla. Ani ne minutu nato telefon zazvonil znovu.

Lexie na mě neměla mobil. Vzkázala jsem jí přes tetu Diane, že jsem mobil pověsila na hřebík, že úcty za něj jsou moc vysoké a že teď budu jedním z těch lidí ze staré školy, co mají jen pevnou linku se záznamníkem.

„Jax?“ ozvala se Lexie. „Vím, že tam seš. Cejtim, že posloucháš.“

Ztlumila jsem hlasitost na minimum. Telefon nešlo úplně ztišit, jen ztlumit na monotónní mumlání. V žaludku mě hlodal pocit viny, když jsem se vzdálila z doslechu sestřina odosobněného hlasu, napustila si vanu tak horkou, jak mi dovolil starý ohřívač vody v suterénu, a přidala do ní hrst zklidňující soli do koupele. Zavřela jsem za sebou dveře, naladila si v rádiu jazz a vší silou se snažila zapomenout na sestru. Pozorovala jsem, jak kape kohoutek, a prohlížela si rezavé skvrny, které za sebou za ta léta zanechala unikající voda odkapávající na starý porcelán. Zaklonila jsem hlavu, zavřela oči a ponořila se. Snažila jsem se ztišit svou mysl, zatímco mi voda zaplňovala uši a nos a utlumovala svět kolem mě.



O několik hodin později už nebylo po láhvi vína ani památky. Povečeřela jsem kreky a k nim přikusovala sýr a olivy. Pak jsem odpadla únavou u Vykradače hrobů, kterého zrovna dávali v televizi. Sestra přestala volat kolem jedenácté.

Chvilku před jednou mě vzbudilo jednotvárné zvonění telefonu. Stále ještě jsem byla natažená na pohovce, ale Boris Karloff byl tentam a teď běžela reklama na posilovací pomůcky. V ústech jsem měla pachutí vína a bylo mi zle od žaludku. Hlava mě nepřestávala bolet.

„Jax?“ cvrlikala Lexie do telefonu. I když jsem ho ztlumila, jak to jen šlo, pořád jsem ji slyšela. „Tohle je důležité. Největší

věc, jaká se mi stala. Vlastně nejenom mně. Tímhle se všechno mění.“

Doklopýtala jsem od sedačky a natáhla se pro telefon. Když jsem to zvedla, sestra už tam nebyla.



Příští ráno, když jsem v sobě měla půl konvice kávy a tři advily, jsem se na všechno vykašlala a zavolala sestře. Nebrala to. Nechala jsem jí zprávu a omluvila se, že jsem se neozvala dřív. Zalhala jsem, že jsem byla v noci pryč a teprve teď dorazila domů. Vymyslela jsem si výmluvu – konferenci v Seattlu na téma poruchy nálady. Asi bych ji ani nepotřebovala – Lexie se nikdy neptala na můj život. Obzvlášť ne tehdy, když měla špatný den, to měla co dělat sama se sebou.

„Zavolej, až si to poslechněš,“ řekla jsem. „Moc ráda bych tě zase slyšela.“

Představila jsem si, jak snadné by bylo znovu nasednout na vlnu důvěrného klábosení. Jak konejšivé by bylo plynule navázat tam, kde jsme skončily.

Ve skutečnosti by to tak ale určitě nebylo. Lexie vysadila léky, takže bych byla vržena do role toho, kdo ji bude přemlouvat, aby je zase brala. Aby zašla za lékařem. Aby vyhledala pomoc. Úplně jsem slyšela Barbaru: „Hranice, Jackie. Pamatujte na hranice.“

Dala jsem si své obvyklé sobotní kolečko: cvičení, obchod, cesta do čistírny. Před obědem jsem znovu zavolala Lexie. Odpoledne zase. Představila jsem si ji na Vrabčím vrchu, jak se dívá na vyzvánějící telefon, příliš zaměstnaná sama sebou na to, aby ho zvedla. Nebo že by trucovala? Dlabeš na mě, tak já na tebe taky.

Zásah.

„To jsem zase já,“ řekla jsem do hlasovky. „Jestli jsi na mě naštvaná, chápu, ale udělej to pro mě a tak jako tak mi zavolej zpátky, jo?“ Má slova zněla úsečně a byl z nich jasně a zřetelně znát hněv. Kolem třetí jsem si už dělala takové starosti, nebo jsem prostě jen byla nakrknutá tak akorát, že jsem zavolala tetě Diane.

„Lexie zase vysadila léky,“ vyhrkla jsem místo pozdravu.

„Opravdu? Nevím o ní ani ťuk. Ani jedna zpráva.“

Zvláštní. Když měla sestra manickou epizodu, volala snad všem, počínaje otcem a Diane. „Tak to jsem vlastně vyfasovala šťastnou kartu, že?“ já na to. „Mně jich nechala asi tucet, ale ani jedna nedává smysl. A teď to nebere ona.“

„Mám ji zkontrolovat? Dnes tím směrem vyřáším. V Hanoveru se večer bude číst poezie.“

„Číst poezie?“

„Ne že bych byla jeden z těch nafoukaných intelektuálů. Máš mě snad za nefalšovanýho beatnika v černém roláku a baretu? Mám spíš políčeno na jednu ženu – milovnici poezie.“

„Fakt?“ odfrkla jsem si do telefonu. Naše šestapadesátiletá teta se před deseti lety rozvedla se strýcem Ralphem, přiznala svou skutečnou orientaci a teď se zdálo, že je každý týden s jinou ženou. Prý si jen „vynahrazuje ztracený čas“. Diane mi obvykle volala nejméně jednou týdně, aby se zeptala, jak se mi vede, ale teď se už dobré dva týdny neozvala. Domýšlela jsem se, že jí hlavu nadmíru zaměstnává buď práce, nebo jeden z jejích letmých horečnatých románek.

„Není nad víno, knihkupectví a trochu poezie, když se jeden chce podvolit moci lásky.“

„No nevím, jak moc to souvisí s láskou,“ odpověděla jsem.

„*What's love got to do with it?*“ zazpívala a snažila se přitom co nejlépe napodobit Tinu Turner. Pak toho nechala

a zachichotala se. „Chceš tím říct, že je to jenom cit z druhé ruky? Což mi připomíná...“ Odmlčela se, jako by na chvíli zaváhala, a pak pokračovala. „Víš něco o Philovi?“

Popuzeně jsem vydechla. „S Philem to oficiálně skončilo už skoro před rokem.“

Zavřela jsem oči a znovu viděla jeho výraz, když jsem mu oznámila, že je po všem. Jeho obvykle zdravý odstín tváří zbledl, rty mu zmodraly, jako by zapomněl dýchat. Ze všech míst, kde k tomu mohlo dojít, jsme tehdy byli v obchodě s potravinami. Po milionté mi připomínal, o kolik jednodušší by bylo sestěhovat se, abychom nemuseli každý kupovat svoji zubní pastu, kávu nebo prostředek na mytí záchodové mísy. V uličce se zubními pastami jsem mu odpověděla, že nikdy nedokážu být taková, jakou by mě chtěl. Tím, kdo se s ním bude dělit úplně o všechno.

„Já vím,“ uznala Diane. „Ale říkalas, že ti i potom volal. Myslela jsem, že možná...“

„Možná co?“

„Že se možná rozhodneš dát mu druhou šanci, Jax. Jsi moc mladá na to, aby sis hrála na starou pannu. On za to stál.“

Tak, a stačilo.

„Vždyť jsi ho ani neviděla!“

„A kdo za to může?“ zeptala se. „Byli jste spolu kolik, tak tři roky – chvíli spolu, chvíli zas ne –, a ani jednou jsi ho nepřivedla domů.“

Ztuhla jsem. Toto byla jedna z mnoha věcí, o kterých jsme se s Philem neustále hádali, než jsem konečně dostala odvahu to utnout. Oddalovala jsem jeho seznámení s mojí rodinou. Byla jsem příliš uzavřená. Nechtěla jsem se vázat ani sama sebe citově zraňovat.

Dokonce jsem ho ani nevzala s sebou na pohřeb babi.

„Nemyslíš, že je to mezi náma nějaký divný, Jackie?“ zeptal se mě. „Jak můžem náš vztah posunout dál, když celej svůj

život schováváš za hradbama? Proboha, víš všechno o mojí rodině, a já o té tvé nevím skoro nic.“

Nebylo to ale nic jiného než pouhé naučené chování, jak trefně poznamenala Barbara na našem každotýdenním sezení. Obranné mechanismy vypěstované životem s Lexie, v němž nezbýval prostor na přátele nebo známosti. Už v útlém věku jsem se naučila nevodit si domů návštěvy. Co kdyby zase vyletěla, ztropila nějakou šílenost, nebo to prostě nevydržela a musela jim povědět nějaké tajemství či naprostou lež? Jednou jedinkrát, v páté třídě, jsem udělala chybu. Pozvala jsem čtyři holky ze školy na večírek s přespáním. Lexie na sebe strhla pozornost a skončilo to u toho, že se hostům začala svěřovat – tiše jim poděkovala za to, že přišli. „Musíte být opravdu dobré kamarádky, když pro ni riskujete své vlastní zdraví,“ prohlásila. Ubohé holky, včetně mé tehdejší nejlepší kamarádky Zoey Landoverové, seděly s očima vykulenýma, zatímco jim Lexie vykládala o jakési strašlivé, nevlýčitelné, možná i nakažlivé chorobě, kterou trpím. Házela rádoby odbornými lékařskými pojmy a naznačovala, že se jedná o cosi choulostivého, co postihuje ženské partie. Snažila jsem se to vyvrátit, říct jim, že je to lež, ale Lex mi věnovala soucitný pohled a pronesla: „Pokud jsou to opravdové kamarádky, neměly by znát pravdu?“ Všechny čtyři holky si ještě před setměním zavolaly odvoz domů.

„Jak můžeš být tak zlá?“ zeptala jsem se Lexie později, když jsme už byly samy v malém dětském pokojíku, který jsme spolu sdílely.

Sladce se usmála a pohládila mě po vlasech. „Udělala jsem to pro tvoje dobro, Jax. Jako zkoušku. Kdo je fakt kámoš. A ani jedna neprošla.“

Se sestrou, jako byla Lexie, jsem byla odjakživa nucená volit mezi ní a přáteli. Nakonec jsem vždycky dala přednost Lexie.

I poté, co jsem se přestěhovala takový kus přes celou zemi, abych si udržela odstup a soustředila se na svůj život. I přes několikaletou terapii a hranice, které jsem v sobě horko těžko budovala, nade mnou Lexie stále měla silnou moc.

„Je mi dobře samotné, děkuju pěkně,“ odpověděla jsem Diane. „A navíc toho mám moc v práci. Nemám čas na románky. Taktak udržím při životě kytky, natož vztah.“

„Jasně. Však si to dál namlouvej. Samá práce a žádná sranda – skončíš jako nudná zoufalka.“

„Každopádně zpátky k Lexie...“ skočila jsem jí do řeči.

„Před dvěma týdny jsem byla na Vrabčím vrchu. Tvoje sestra vypadala v pohodě. Šťastná.“

„Mluvila jsi s ní od té doby?“ já na to.

„Ne,“ přiznala Diane a v jejím hlase jako by se objevil náznak viny. „V práci jsem se teď nezastavila. A jak říkám, když jsem ji posledně viděla, dařilo se jí fakt dobře.“

„No, něco se změnilo, takže by neškodilo tam dneska zajet, kdybys měla čas.“

„Zdála se mi úplně při smyslech, vážně... udělala mi limonádu s čerstvou mátou, kterou sama natrhala. Vytáhla všechna rodinná alba. Ptala se na spoustu věcí ohledně tvé babičky, matky a Rity. Dělá nějaký výzkum kvůli rodokmenu. Možná proto ti volala...?“

Nehodlala jsem s Diane rozebírat duševní stav Lexie. „Prostě ji přemluv, ať si vezme ty léky. Když bude remcat, připomeň jí, jak nesnáší nemocnice, a že když si je nevezme, zase v nějaké skončí.“

„Provedu.“

Když jsme se rozloučily, vyndala jsem laptop, abych dohnala veškeré poznámky ke klientům z tohoto týdne. Nedokázala jsem se soustředit. Pořád jsem měla v hlavě Lexie, jak se učí plavat motýlka. Desetileté dítě a už takový znamenitý plavec! Tak to říkala babi: *Alexie, jsi znamenitá plavkyně.*

Jako malá byla Lexie jedním z lidí, co vynikají ve všem, do čeho se pustí. V jejím podání vypadalo všechno jednoduše: matematika, přírodní vědy, pletení a jakýkoli sport či hra, na které sáhla. Něco začala vařit a vždycky z toho vyšlo vynikající jídlo a celá rodina vzdychala a rozplývala se, jaká je to lahůdka. A to ani nevařila podle receptu. „Jsi přirozený talent,“ říkal otec a mně se pokaždé sevřel žaludek, protože Lexie byla přirozený talent ve všem, zatímco já měla co dělat, abych se nějak prodrala životem, měla jakž takž dobré známky, aby si mě vůbec někdo všiml. Má sestra si okamžitě získala každého: učitele, naše rodiče, babi, dokonce i našeho kamaráda Ryana, který se nijak netajil tím, že je do ní od svých osmi let beznadějně zamilovaný. Bylo snadné Lexie milovat. Pookrát v její záři.

Lexie si nakonec motýlka osvojila stejně jako všechno ostatní: vrhla se do toho a nic jiného pro ni v tu chvíli neexistovalo. Její paže svým pohybem v jezírku připomínaly lopatky mlýnu, obličej měla mokrá, jak se střídavě vynořovala k nádechu a pak zase rychle pod vodu. Babi jí dala koupací čepici značky Speedo, protože přesně tu nosili plavci na olympiádě, a Lexie byla přesvědčená, že je díky ní ještě rychlejší. A taky na sobě měla modré plavecké brýle. Usadila jsem se na břehu jezírka a pozorovala ji. Ve vodě to vůbec nebyla moje sestra. Na souši Lexie vskutku připomínala motýla. Jen tak poletovala od jednoho k druhému a udržela pozornost tak akorát na to, aby krátce zazářila. Pak ji to omrzelo a přešla k něčemu jinému. Ve vodě se však stala zosobněním půvabu a soustředěnosti. Ztratila pojem o čase a dalece přesáhla třicet minut, které stanovila babi. Jako by necítila chlad. Jako by byla k neunavení.

V nohách jsem cítila mravenčení, ale nemohla jsem odtrhnout oči od sestry.

Její obličej, paže a trup se vynořovaly z vody, nohama dokonale napodobovala pohyb delfíního ocasu. Tělo se jí

ladně vlnilo. Při pohledu na sestru jsem si pomyslela, že je to jinak. Ona se nepohybuje vodou. Je její součástí. A jedna věc mě děsila – že dokáže prostě vklouznout do vody a na nic se neohlížet. Ani na mě.



Chvilku po páté zazvonil telefon.

„Prosím?“

„Jackie?“ Byla to teta Diane a její hlas zněl roztřeseně.

Hned mi bylo jasné, že jde o Lexie. Určitě provedla nějakou hloupost. Když byla na vysoké, vysadila léky a potom na koleji roztáhla po svém pokoji igelitovou plachtu a zahradní hadicí dovnitř načerpala vodu z dívčích sprch. Způsobila škodu za dvacet tisíc dolarů. Jindy jsme ji zase tři týdny hledali a pak volala z Albuquerque.

„Lexie je...“

„Kde zase? Vzpomínáš, jak tehdy –“

„Jackie... ona je... mrtvá,“ řekla Diane zlomeným hlasem.
„Lexie je mrtvá.“

Musela jsem se přeslechnout. To je ono. Někde v mozku se mi zkřížily dráhy a podaly mylnou zprávu. Opřela jsem se o stěnu kuchyně.

„Našla jsem ji v jezírku,“ vzlykala Diane, že jí skoro nebylo rozumět. „Vytáhla jsem ji a zavolala záchranku. Jsou tu se mnou Terri a Ryan.“

Terri byla jedna z Dianiných nejstarších kamarádek. Babi se zase nejvíc přátelila s její matkou Shirley. A Terriin syn Ryan byl jediné dítě, s nímž jsme si já a Lexie hrály v létě na Vrabčím vrchu. Byl moje první láska. Myslela jsem si, že žije v Jižní Karolíně.

Všechno kolem mě se najednou začalo točit. Dělal se mi zle.

„Můžeš přijet, Jackie?“ zeptala se Diane. „Hned teď?“ Další pláč. „Byla úplně studená. Nahá. Rty měla celé modré. Záchranáři už jí nedokázali pomoci. Prý už je mrtvá několik hodin. Přesně jako to bylo tehdy s Ritou. Ach, Jackie, to je strašné. Můj bože!“ bědovala.

Moje živobytí spočívalo v tom, že jsem poslouchala hrozná věci a vždycky měla jasno v tom, co jiným poradit. Teď se ale pode mnou rozvlnila podlaha a já se sesunula po stěně, protože mi nohy vypověděly službu.

Zavřela jsem oči a ocitla se zpátky u jezírka. Zase jsem sledovala, jak Lexie v modrých plaveckých brýlích a koupací čepici trénuje motýlka. Jak je jedno tělo s temnou vodou, která ji pohlcuje.

Zavěsila jsem, s třesoucíma se rukama vyběhla k záchodu a tam vyhodila všechn obsah žaludku. Potom jsem se zhroutila na studené dlaždice podlahy v koupelně. Schoulila jsem se a vzlykala.

Za mnou do vany kapal kohoutek, pomalu a pravidelně jako rezavý metronom.

Snažila jsem se zklidnit dech, krátký a přerývaný, a převzít nad ním zase kontrolu.

Lexie nemůže být mrtvá. Prostě nemůže.

Popírání. První fáze smutku podle Kübler-Rossové.

Nadechla jsem se, postavila na nohy a podívala se na sebe do zrcadla. Můj obličej byl samá skvrna, oči rudé a oteklé. „Lexie je mrtvá,“ dostala jsem ze sebe a snažila se slovům dodat opravdovosti. Do očí se mi vehnaly slzy, které rozmazaly můj odraz. Vtom na mě hledělo mé devítileté já, zrcadlíci se v tmavé hladině jezírka.

Co teď? zeptala jsem se Lexie.

Babi říká, že jezírko plní přání.

Bylo už dobře po půlnoci, když mě vzbudila, dovlekla k jezírku a přitom porušila babiččino pravidlo. Vzduch byl

studený. Pod tenkou noční košilí mi naskočila husí kůže. Voda byla jako vždy černá, vzduch kolem ní ještě mrazivější a jako bychom z ní cítily cosi jedovatého.

A kdypak ti to řekla? pokračovala jsem posměšně. I tak se mi v hlavě vynořila představa malé Rity, jak se tehdy před lety v noci plíží k jezírku – u něhož teď stojíme my.

Dneska večer, když popíjela sherry. Bylas ve vaně.

Babi Lexie odjakživa říkala různá tajemství. Probírala s ní věci, které se ke mně nikdy nedostaly. Dospěli se jí vůbec často svěřovali – třeba teta Diane jí prozradila, že má babi agorafobii. Chovali se k ní, jako by byla mnohem starší než ve skutečnosti. A Ryan jí taky s oblibou šeptal tajnosti. Dokonce jsem ho přistihla, jak jí dává psaníčka. Vždycky si je jenom strčila do kapsy a nikdy nepřečetla. To nebylo fér.

Lexie přiblížila obličej těsně k hladině a začala něco šeptat. Její slova byla rychlá, odhodlaná a jistá. Vypadalo to, jako když odříkává nějaké zaklínadlo. Pořád dokola opakovala stejnou formulku. Vůbec jsem nepochybovala o tom, že ať žádá o cokoliv, dostane to, protože tak to s naší Lexie prostě bylo.

Pak jsem se k vodě naklonila i já. Byla jsem tak blízko, že jsem dechem rozčeřila svůj odraz na hladině. Zašeptala jsem: *Přeju si, aby Lexie nebyla pořád ta nejoblíbenější. Aby nebyla ve všem nejlepší. Aby pro ni život nebyl jen samá legrace. Aby to taky jednou měla těžké. Přeju si, aby se jí stalo něco zlého.*

Mrkla jsem a v zrcadle se zpátky objevilo mé dospělé já. A byla bych přísahala, že hned za sebou vidím sestru, v jejích očích bolest a hněv.

Jak jsi mohla?

A já i za ten mlhavý okamžik pochopila. Před mrtvými se nic neutají.

kapitola druhá

Ethel O'Shay Monroeová

8. června 1929

Lanesborough, New Hampshire

Na prsou mám uložené vrabčí vajíčko. Něžně si tam hoví. Mé podivné tajemství.

Tajemství jsou u mě v bezpečí. Už odmala. Jéje, a co teprve tajemství, co jsem měla tehdy! O čem jsem snila! Byla jsem princezna z pohádky. Šípková Růženka – čekala jsem na prince, který se objeví a probudí mě sladkým polibkem.

Měla jsem i jiná tajemství. Třeba všelijaké hrůzy, které jsem viděla ve tmě, ale prozíravě si je nechala pro sebe. Někdy jsem se musela škrábnout špendlíkem, abych je vůbec vyhnala z hlavy. Malá červená rýha a drobné kapičky krve. To mi pomáhalo zažehnat zlo. Škrábance na kůži, skryté pod šaty, i ty byly mým tajemstvím.

„Všechno si moc držíš u těla,“ říká moje kamarádka Myrtle. „To se možná hodí při kartách. Ale ne u kamarádky.“

Myrtle je o dobrých několika let starší než já. Člověk, ke kterému mám v našem městě nejbližší. Člověk, s nímž mám nejvíc společného, pominu-li Willa.

Můj nejdraší Will. Pozoruj, jak se prochází kolem lanesboroughského městského parku. Je den jako vymalovaný. Děti mají po celém školním roce prázdniny, začíná léto. Léto ve znamení příslibů a možností. Všichni se shromáždili na tomto zeleném prostranství v centru města. Barevná mozaika

nejrůznějších dek rozprostřených po trávě, posetá košíky plnými sendvičů, smažených kuřat, džbánek s limonádou a slazeným ledovým čajem. Opodál v rohu si na pódiu připravuje své věci dechová kapela, která tu až do září bude vystupovat každý sobotní večer. Celé město sem chodí hodovat, poslouchat hudbu a tančit až do půlnoci. Mezi lidmi koluje nelegální rum, cider od Chestera Millera a lahve s pivem prošašované z Kanady.

Sleduji Willa a trošku mě bolí srdce, když vidím, jak šikuje děti do třínohého závodu. Rozděluje je do dvojic a svazuje jim nohy. Mohou se smíchy zbláznit. Dělá všelijaké grimasy a předstírá, že zapomněl, jak se váže uzel, a div si nesváže svoje nohy. Děti ho milují. „Hola, má nejmilejší ženo!“ křičí. Zamávám na něj. Děti výskají a žadoní o jeho pozornost. „Doktore Monroe, doktore Monroe,“ volají a tahají ho za vykasaný cíp košile, on předstírá, že zakopl, a padá na zem. A děti se v záchvatu smíchu vrhnou na něj.

Otočím se a málem vrazím do Jane Parsonsové, se kterou ve čtvrtek hrávám bridge. „Hledala jsem Annu, ale teď vidím, že je v dobrých rukou,“ řekne Jane a pokyne hlavou směrem k hromadě dětí, které lechtají Willa. Její dcera Anna je úplně nahoře. „Jde mu to s nimi prostě báječně.“ A úplně jí z očí čtu tu otázku: A kdepak mu dáš dítě ty?

„Ano, jde mu to s nimi,“ souhlasím. „Omluv mě, musím zkontrolovat tombolu.“

Odejdu a opatrně vytáhnu malý špendlík schovaný v záhybech šatů, hned pod opaskem. Držím hlavičku mezi dvěma prsty, jako když kouzelník schovává minci v dlani, a sevřu ruku v pěst. Píchnu se. Jednou, podruhé, potřetí.

Jsem vdaná něco málo přes rok. Když jsme se brali, bylo mi třicet šest let. Stará panna. Willovi bylo třicet devět.

„Některé květiny rozkvetou později,“ říká Myrtle s mrknutím, „ale o to omamněji potom voní.“

Jsem nejstarší ze čtyř dívek a matka nám zemřela mladá. Bylo na mně postarat se o to, aby sestry a otec měli domov, a ani v nejmenším mi to nevadilo. Novou roli jsem si osvojila docela dobře. Oblékla jsem matčinu zástěru a večer co večer vařila, zašívala jsem oblečení a dohlížela na to, aby děti chodily včas do školy. Vždycky jsem měla ráda napilno. Když se sestry – nejprve Bernice, pak Mary a nakonec naše svéhlavá sestřička Constance – vdaly a šly svou cestou, aby založily vlastní rodiny, starala jsem se už jen o otce. Byl naprosto samostatný, jenže kvůli svému poslání místního lékaře mu nezbyvalo moc času na péči o domácnost či vaření. A mně to nebylo proti srsti. Taky jsem mu vypomáhala v ordinaci, hlídala termíny, spravovala účetnictví. Vždycky jsem byla dobrá v matematice, práce s číselnými sloupci mi uklidňuje mysl.

Právě otec mě seznámil s Willem. Potkali se na lékařském sympoziu v Bostonu. Zanedlouho byl Will u nás jako doma. S otcem se bavil o medicíně a se mnou hrál karty. Celé hodiny jsme hrávali srdce v našem salonku, srkali kávu a jedli perník nebo melasové sušenky. Každý týden jsem pro něj upekla něco nového. V Lanesborough provozoval svou lékařskou praxi. Byl stále svobodný. „Moc práce,“ říkával. Jeho otec zemřel a zanechal mu po sobě tučnou sumu peněz, které vydělal u železnice. Will si z nich pořídil roztomilý domeček, nové auto a nechal si ušít dokonale padnoucí šaty. Můj otec, který fandil našim zasnubám, byl v sedmém nebi, když jsme se opravdu zasnoubili. Já byla spíš pro menší, jednoduchou svatbu, ale otec s Willem o tom nechtěli ani slyšet a zajistili si pomoc mých sester při plánování velkolepé, do detailu propracované události. Otec mě dovedl k oltáři a řekl, že je to pro něj okamžik vůbec největší hrdosti a že si jen přeje, aby se té radostné slávy byla dožila i matka. Krátce nato bohužel zemřel. Ve spánku mu selhalo srdce. Za jeho smrt jsem vinila samu sebe, což je samozřejmě nesmysl, ale nemohla jsem se

zbavit myšlenky, že kdybych zůstala s ním, všechno mohlo dopadnout úplně jinak. Dodneška mám tu jizvu na vnitřní straně levého stehna z noci, kdy zemřel. Obvykle jsem opatrnější – té noci jsem však žiletkou zajela příliš hluboko. Byla to jedna z otcových žiletek, kterou jsem vytáhla z jeho lékárničky. Pořád ji mám, uloženou v malé plechové krabičce na dně sady na šití.

Mé srdce jako by se splášlo. Tluče vstříc malému vajíčku ukrytému za krajkovým lemem mé podprsenky, zatímco vracím špendlík do útrob šatů a mířím ke stolu přichystanému před metodistickým kostelem, kde probíhá losování o prošívanou deku, kterou šilo několik žen – včetně mě. Dnes tu totiž pořádáme další benefiční akci spadající pod činnost Ženského pomocného spolku. Peníze, které vybereme, půjdou na pomoc potřebným v naší komunitě. Hledím na deku sešitou z devíti čtverců látky: živé letní barvy na mě působí až příliš vesele, příliš jásavě. „Jak jde prodej lístků?“ zeptám se Catherine Delaneyové, naší tajemnice.

„Výborně,“ sdělí mi.

Já už jsem jich koupila tucet, ještě další tucet ale přikoupím. Když lovím peníze v psaníčku z lakované kůže, kouknu na svou dlaň. Žádná krev, jen tři malé rudé tečky. Trojka je magické číslo. Blíží se ke mně Ruth Edsellová s dcerou Hannah, které už je určitě kolem šestnácti. Je dokonalým obrazem své matky. Ruth je švadlena a Hannah se řemeslo naučila od ní. Jsou členkami dámského šicího kroužku, kam chodím v pondělí. Nový život tady v Lanesborough mi skýtá příležitosti, jak se zaměstnat. V jednom kuse tu máme benefiční akce a potravinové sbírky, hledáme řečníky na náš cyklus pravidelných měsíčních přednášek – minulý měsíc nám přednášel odborník na pěstování růží.

„Moc ráda vás vidím, paní Monroeová,“ pozdraví mě Hannah. Slušně vycované děvče. Růžolíci, stále usměvavé. Celá

matka. Jako by jí z oka vypadla. Chodí stejně, hlavu drží ve stejném úhlu, dokonce i tím úsměvem se nezaprou.

„Touto dekou jste se, milé dámy, naprosto překonaly,“ pronese Ruth. „Je vyloženež božská!“

Otočím se a vidím třínohý závod, jenž byl právě odstartován, a Willa, jak se zápalem povzbuzuje děti. Když je po všem, odmění každé z nich nějakou sladkostí a poplácá je po hlavě, že si vedly dobře, pak rozjařenež přiběhne ke mně, jako bych byla tou největší výhrou právě já. Vezme mě za ruku, políbí každý její kloub, a pak mě vede tam, kde jsme si rozložili piknik. Když se uvelebíme, otevřu proutěný koš a začnu z něj vytahovat talíře a skleničky a všechno jídlo, které jsem připravila: malé sendviče, salát z nakládané řepy (Willův oblíbený), chlazenou limonádu ve sklenicích s víčkem, citrónový koláč. Nakloní se a políbí mě. „Zase ses překonala, má nejmilejší ženo,“ řekne. Má upocenou tvář a košili zelenou od trávy. Rukou si prohrábne naolejované vlasy a dá jim správný tvar. Sleduji, jak pohledem klouže zpátky k dětem, a rázem se mi sevře žaludek. Uvnitř cítím chlad.

Už jsme o tom samozřejmě mluvili. O vlastním dítěti. Dlouhé noci jsme probírali, jak by se mělo jmenovat, a vzájemně se dobírali ohledně různých směšných jmen.

„Myslím, že by to měla být Brunhilda,“ navrhl Will.

„Barnabáš Rex, když to bude kluk,“ já na to.

„To je vyloženež úctyhodné jméno,“ doplnil Will. „Můj strýček se jmenoval Barnabáš.“

„To určitě!“

„Máš pravdu. Bohužel, žádný strýček Barnabáš.“

Debatovali jsme spolu o tom, komu z nás dvou bude dítě podobné, jakou barvou vymalujeme pokojíček, čím jednou bude (lékařem jako táta, švadlenou a kuchařkou jako máma, nebo třeba prezidentem Spojených států). Byli jsme dlouho

do noci vzhůru a dítě si představovali. Ta lidská bytost, která se nám jednou narodí, bude dokonalým ztělesněním lásky.

Jenže ještě žádné dítě nemáme a já už pomalu začínám uvažovat, jestli není chyba ve mně. O svých obavách jsem se Willovi zatím nezmínila, ale mám pocit, že mi to vidí na očích. Je mi třicet sedm let. Brzy bude pozdě. Tajně, ze zoufalství, jsem zkoušela věci, které mi s nejlepším úmyslem doporučily sestry a další ženy: pít hořké kapky, ležet několik hodin po milování s nohama nahoru. A samozřejmě nosit na prsou vrabčí vajíčko.

Paní Tuttleová, která hraje na varhany v kostele, mi pověděla o jednom lidovém léku. Žena, která touží být obdařena dítětem, by prý měla sebrat malinké vajíčko z vrabčího hnízda, mít ho po tři dny uložené na hrudi a pak ho zakopat pod zem. Celé týdny jsem pozorovala vrabce a hledala hnízdo. Bylo mi tak hloupě, když jsem ležla na strom, potom vzala vajíčko, pečlivě ho zabalila do hedvábného kapesníku a tak ho nosila pod šaty! Willovi jsem o tom vajíčku neřekla.

Zítřka bych ho měla zakopat na našem pozemku.

Will dojí sendvič, lehne si na piknikovou deku a vzhledne k mrakům.

„Vidím medvěda,“ začne. „Myslím, že se jmenuje Oscar.“

„No ano, taky ho vidím. Oscar jak vyšitý. Zdá se, že má namířeno do toho hradu.“

„Hradu? Vypadá to spíš jako loď.“

„To možná taky,“ přikývnu. „Možná je ten medvěd pirát. Oscar, král pirátských medvědů! Bude se plavit na tamten ostrov na západě a zakope tam celý svůj medvědí poklad.“

Rozesmějeme se. Will mě vezme za ruku a políbí na nos. Najednou mám pocit lehkosti a euforie. Říkám si, že musím být vděčná už jen za naši lásku. Že je sobecké chtít víc.

„Mám pro tebe překvapení, má nejmilejší ženo,“ řekne se svým klukovským úsměvem. „Slyšela jsi o Brandenburských pramenech?“